

HET STRAFWERK van Joost

„Hanneke, waar is Joost?”
 „k Weet het niet, moeder, hij is al een hele poos weg.”
 „Ik weet het wel!” roept Els. „Hij is met een heel stel jongens op de Bergweg. Ze spelen slippertje!”
 „Wat is dat nu weer?” vraagt moeder verbaasd.
 „O, ze hebben een oude fiets zonder banden. Daar rijden ze mee de weg af en proberen dan heel scherpe bochten te maken.”
 Moeder zucht.
 Om de gevaarlijke spelletjes die Joost doet.
 En om het feit, dat hij er alwéér vandoor is.
 Sinds kort is Joost op de mulo.
 Ze hebben school van acht tot één uur.
 's Middags vrij; dat wil zeggen huiswerk maken.
 En daar kan Joost nu maar niet aan wennen. Na het eten mag hij even spelen. Natuurlijk: de hele dag achter elkaar leren houd je niet vol. Maar in het vuur van zijn spel vergeet Joost bijna elke dag dat er ook nog zoiets als huiswerk bestaat. Moe en bezweet komt hij dan veel te laat thuis. Dan komen zijn Franse woordjes er maar half in. En algebra ... nou, meneer heeft vast het boekje van de tweede klas genomen. Hij snapt er tenminste niks van. Soms laat hij zijn huiswerkboekje op school liggen. En als hij het meeneemt, staat lang niet al het werk er in, zo vaak vergeet Joost het aan te tekenen. Nee, Joost kan nog niet erg wennen aan de nieuwe gang van zaken ...
 Moeder heeft het veel te druk met de kleintjes. En met eten koken. En de was. Nee, moeder kan echt niet heel de dag op Joost letten.
 Vaders handen jeuken soms om Joost z'n broekje eens flink warm te slaan.
 Maar dan zegt moeder: „Je moet hem de tijd gunnen. Laat hem maar. Over een poosje leert hij het wel. Dan gaat het ineens goed, dat zul je zien!”
 Joost heeft wel telkens de beste voornemens. Maar als de zon schijnt en z'n vrienden komen voorbij met een voetbal, dan gaat hij *eventjes* mee. En dat eventjes wordt altijd de hele middag.
 Op school zien de onderwijzers het een poosje aan. Ze weten ook wel dat die jonge veulens nog niet direkt in het gareel kunnen lopen. Maar op een zaterdagmorgen barst de bom. Joost heeft de helft van zijn huiswerk vergeten te maken en de andere helft is zo haastig gemaakt dat het gewoon onleesbaar is.
 „Nu moet jij eens goed luisteren”, zegt meneer Brinke ernstig, „als dat niet verandert, ga je terug naar de lagere school. Jij maakt vanmiddag dit knoeiwerk over. Je schrijft bovendien honderd keer uit: Ik moet meer zorg en aandacht aan mijn huiswerk besteden. En als het maandag niet tot in de puntjes in orde is, dan ga jij volgende week niet mee naar de Deltawerken!”
 Nou, daar is Joost behoorlijk van onder de indruk. De hele middag blijft hij aan het werk.
 Zelfs als een heel rijtje jongens voor het raam staat te zwaaien met een zwembroek, laat hij zich niet verleiden.
 Moeder strijkt in 't voorbijgaan over zijn haar. Fijn dat hij zo z'n best doet!
 Tevreden schuift Joost na een poosje z'n boeken in de tas.

Nu gaat hij een poosje moeder helpen. Joost is zo kwaad nog niet, echt niet!
 Als hij maar niet vergeet na te denken ... Wacht: z'n strafwerk moet niet in de tas. Z'n lieve zussen snuffelen er nog wel eens in en die hebben er niets mee te maken. Zorgvuldig vouwt Joost de blaadjes op en stopt ze in de zak van z'n blouse.
 Ziezo, de knoop vast. Nu kan hij ze ook niet vergeten.
 Fluitend staat hij even later schoenen te poetsen.
 Volgende week gaat hij naar de Deltawerken, dat staat vast. O zo!
 Die avond, als Joost slaapt, kiert de deur van z'n kamertje open. Moeder komt binnen. Glimlachend dekt ze haar blootgewoelde bengel toe. De blouse die over een stoel hangt neemt ze mee naar beneden en stopt hem in een grote teil met sop.
 De zondag vliegt voorbij. Ze gaan naar de kerk, 's middags een eind wandelen. En 's avonds doen ze spelletjes. Ze krijgen chocolademelk en eigengebakken cake. De zondag is de fijnste dag van de week! Vader vertelt een heleboel over de Deltawerken en Joost verheugt zich nóg meer op het uitstapje. Nu oppassen dat hij voor die tijd geen straf krijgt! Zorgvuldig inspecteert hij voor hij naar bed gaat of alles in z'n tas zit. Z'n strafwerk kan er nu ook wel in. Hij tast naar de zak op z'n blouse ... Hè, wát! Er is geen zak! Verbaasd kijkt hij naar de plek waar gisteren die zak nog zat. 't Is ... 't is een andere blouse! Een duister voor gevoel bekruipt hem. „Moeder!!”
 Moeder, die op de kamer van de zusjes was, komt op z'n angstkreet toelopen. 't Gebeurt niet zo vaak dat Joost haar nodig heeft.
 „Zit je haar in de war?” plaagt ze. Hij vergeet nog wel eens de kam door z'n krullen te halen ... Joost luistert niet eens. „Moeder, die blouse die ik gisteren aan had, waar is die?” Aan z'n stem hoort moeder wel dat het heel belangrijk is. Ze plaagt niet meer. „In de was gedaan”, zegt ze rustig, „zat er iets in?”
 Joost knikt en vraagt gejaagd: „Is tie al in 't water? Er zat werk voor school in de zak!”
 Dat zal dan wel doorweekt zijn, denkt moeder. Samen gaan ze kijken. En dan vist Joost z'n strafwerk uit het zakje: natte, aan elkaar geplakte blaadjes, waarop de letters vlekkerig door elkaar gelopen zijn. Hij kan wel huilen. Als hij voorzichtig

(Vervolg op blz. 117)

Bon-nie-Beer ging er net-jes achter-aan staan om op zijn beurt te wach-ten.

„Boe, boe, kijk eens”, huil-de op-eens een klei-ne jon-gen. Een beer! Een gro-te, ge-vaar-lij-ke beer!”

„Help, help”, rie-pen de men-sen, er is een beer uit zijn hok los-ge-bro-ken...! Houd hem, houd hem!”

Som-mi-ge men-sen sto-ven weg. An-de-ren be-gon-nen jacht te ma-ken op Bon-nie-Beer.

Die ging er van-door. Hij voel-de er niet veel voor om ge-van-gen te wor-den en in een hok ge-stopt te wor-den. Hij wil-de wel op een ton-ne-tje dan-sen. Maar hij voel-de er niets voor om ach-ter de tra-lies te zit-ten.

Dan maar *niet* in de krant...

Bon-nie-Beer draaf-de wat hij kon. Hij wist te ont-snap-pen door twee keer een zij-straat-je in te schie-ten. En ein-de-lijk kwam hij met een gro-te om-weg thuis.

De vol-ge-n-de dag kwam ie-mand met een krant bij Bon-nie-Beer. „Bon-nie-Beer, je staat in de krant!”

„Nee toch?”

Het is waar. Er stond een mal-le fo-to van Bon-nie-Beer in de krant. Je zag hem weg-vluch-ten met de men-sen op zijn hie-len.

HOUD DE BEER, stond er bo-ven.

Bon-nie-Beer schaam-de zich een on-ge-luk. Hij durf-de de eer-ste da-gen zijn neus niet bui-ten de deur te ste-ken. Zo bang was hij, dat hij uit-ge-lach-en zou wor-den.

„Zie je wel, dat je véél be-ter een ge-wó-ne beer kunt zijn?” zei de moe-der van Bon-nie-Beer.

Ze had ge-lijk. Bon-nie-Beer be-greep het op-eens.

Jo Kalmijn-Spiereburg

HET STRAFWERK VAN JOOST

(VERVOLG)

probeert de blaadjes uit elkaar te halen, scheuren ze stuk. Och! kreunt hij.

Moeder kijkt hem eens onderzoekend aan. „Wat is dat voor werk?” vraagt ze.

„Strafwerk...” biecht Joost fluisterend op. „Ik moet meer zorg en aandacht aan mijn huiswerk besteden. En als ik ze morgen niet af heb, mag ik niet mee naar de Deltawerken. Oh, moeder... kan ik niet heel vroeg opstaan? Ik zal heus zachtjes doen...”

Moeder schudt haar hoofd. „Niks waard”, zegt ze. „dan ga je maar zitten knoeien omdat het gauw af moet. Je kunt beter precies vertellen wat er gebeurd is. 't Is immers helemaal jouw schuld niet!” Opeens beginnen haar ogen te glanzen.

„Ik weet nog iets beters”, zegt ze geheimzinnig. „ga jij maar slapen. En maak je maar niet ongerust: jij gaat mee naar de Deltawerken!”

Joost gaat weer naar boven. Hij heeft geen flauw idee wat moeder bedoelt en hij is er ook niet helemaal gerust op. Wel vindt hij moeder lief, dat ze hem helpen wil. Ze had ook kunnen zeggen: Dat komt er nu van, als je je huiswerk verwaarloost! Joost neemt zich vast voor er in 't vervolg beter aan te denken. Zou 't nu in orde komen? Hij kan het maar heel slecht geloven!

De volgende morgen geeft moeder hem een brief mee voor meneer Brinke. „Dag hoor”, zegt ze opgewekt. „Vergeet niet je huiswerk op te schrijven!”

Een beetje onzeker gaat Joost naar school. Goed... 't was *zijn* schuld niet... Maar 't is echt niet leuk om te moeten vertellen: M'n moeder heeft het strafwerk in de was gedaan...

Vóór de bel gaat sluipt hij naar binnen. 't Mag eigenlijk niet, maar hij heeft geen zin om door de hele klas uitgelachen te worden.

Meneer Brinke is er gelukkig al. „Alstublieft meneer, van m'n moeder!”

Gespannen wacht hij als meneer de brief openmaakt. Wat is 't nu stil in het lokaal! Je kunt het druppelen van de kraan achterin horen. Hij schrikt als meneer hem iets vraagt. „Weet jij wat er in deze brief staat?”

„Nee, meneer.”

„Weet jij, wat er in deze brief nog meer zit?”

„Nee, meneer.”

Strafregels! Een hele bladzijde strafregels. Geschreven in het keurige handschrift van zijn moeder! Joost krijgt er een kleur van. Dan leest meneer ook de brief voor:

Zeer geachte meneer Brinke,

Door mijn schuld is het strafwerk van Joost in de was terecht gekomen. Het zou niet billijk zijn als Joost de regels moest overmaken, of... als hij niet meemocht naar de Deltawerken. Daarom hierbij al vast een gedeelte. Meer kon ik er vanmorgen niet af krijgen. Ik hoop dat u er genoeg mee neemt als ik de rest morgen stuur.

Joost weet gewoon niet waar hij kijken moet. Hij schaamt zich zo. Meneers ogen glinsteren. Luchtig zegt hij: „Dat is dan afgesproken. Als je moeder morgen de rest inlevert, mag jij mee naar de Deltawerken.”

Dan kijkt Joost meneer recht aan. Verontwaardigd barst hij los: „Mijn moeder heeft genoeg te doen. Die strafregels maak ik en als u dat niet goed vindt, blijf ik wel thuis.”

Een brede glimlach glijdt over meneers gezicht.

„Goed zo, Joost, daar wachtte ik op. Strafregels worden er niet meer gemaakt. En jij gaat mee. En denk erom: zo'n moeder moet je in ere houden!”

Joost knikt heftig.

Uit school holt hij regelrecht naar huis.

„Moeder... u... ik... meneer wil de rest van de regels niet hebben. En ik zal eerst al m'n huiswerk maken en dan pas gaan spelen...”

Dat is zijn manier om moeder te bedanken.

Moeder knikt hem blij toe.

Zie je wel: 't komt ineens goed!

CO VAN DER STEEN-PIJPERS